

[Finansministeren.]

Det vil fremgå af det allerede bemærkede, at børnefradragsordningen er foreslået bibeholdt. Der har under tidligere behandlinger af ligningsloven været peget på, at børnefradragsordningen i forbindelse med en progressiv beskatning ikke virker fuldt tilfredsstillende, og at en ordning med ydelse af børnetilskud frembyder forskellige fordele. Siden ligningsloven sidst var til behandling, er der ved lov af 31. marts 1950 — der dog kun gælder for skatteåret 1950—51 — indført børnetilskud, en foranstaltning, der havde sammenhæng med rabatordningernes bortfald. Det har givet anledning til, at man påny har overvejet spørgsmålet om at forlade børnefradragsordningen og helt gå over til en børnetilskudsordning. Jeg tror imidlertid, at det må anses for mest hensigtsmæssigt at søge spørgsmålet løst ved en samlet overvejelse i forbindelse med revision af vor skattelovgivning. Skal man gå over til en børnetilskudsordning, må man formentlig tilstræbe at give størstedelen af de tilskudsberettigede et beløb, som nogenlunde modsvarer det nugældende børnetilskud plus den skatteforhøjelse, der vil være en følge af børnefradragets bortfald. Det vil imidlertid være meget vanskeligt at nå frem til en tilfredsstillende løsning dels på grund af skattefradragets regel, dels på grund af at de skattestigninger, som børnefradragets bortfald medfører, bliver meget forskellige på de forskellige indtægtstrin — dette følger som nævnt af den progressive beskatning. Dersom man ville indskrænke sig til kun at anvende det nugældende børnetilskud og merprovenuet af indkomstkatten til finansiering af almindelige børnetilskud for skatteåret 1951—52, ville store grupper af befolkningen blive dårligere stillet, end de er stillet med de nugældende børnefradrag og børnetilskud. Skulle man råde bod herpå, ville det koste det offentlige så store beløb, at det under den nugældende finansielle situation må anses for uforvarsligt at fremsætte forslag herom.

Man har derfor bestemt sig til at foreslå den nugældende ordning bevaret, og jeg skal efter gennemgangen af nærværende lovforslag tillade mig at fremsætte forslag til lov om børnetilskud, gældende for skatteåret 1951—52.

Af lovforslagets bestemmelser skal jeg først omtale de nye regler om ansættelse til skat af hjemmeværende børn, som også har forbindelse med de ændringer, der er foreslået i reglerne om børnefradrag.

Efter reglerne i statsskattelovens § 7 an-

sættes hjemmeværende børn selvstændig til skat, såfremt de er 18 år eller derover. For hjemmeværende børn under 18 år er det hovedreglen, at de sambeskattes med familieoverhovedet, idet selvstændig ansættelse kun finder sted, såfremt barnet har stadig indtægt ved personligt arbejde for fremmede. Sambeskatningen omfatter således bl. a. den indkomst, som et hjemmeværende barn under 18 år har ved arbejde i familieoverhovedets bedrift eller virksomhed. Den fremkommer her på den måde, at familieoverhovedet ikke må fradrage arbejdsvederlaget til barnet, når han opgør sin indkomst.

Som nærmere anført i bemærkningerne til lovforslaget har denne meget vidtgående sambeskatning været genstand for kritik bl. a. fra skattelovskommissionens side, og det må formentlig erkendes, at der er grund til væsentlige indskrænkninger. Det forekommer navnlig ikke rimeligt, at børn, der arbejder i deres faders bedrift, ikke kan ansættes selvstændig til skat. Det er jo meget almindeligt, at en fader kan ønske at ud-danne sine børn i sin egen erhvervsvirksomhed. Gør han det i stedet for at engagere fremmed arbejdskraft og sende sine børn i arbejde hos fremmede, kan det medføre en efter omstændighederne meget følelig forøgelse af hans skattetilsvær. Jeg kan ikke se rettere end, at dette virker stødende.

De regler, der nu er foreslået, følger stort set skattelovskommissionens forslag. De går ud på selvstændig ansættelse af hjemmeværende børn under 18 år, såfremt de i indkomståret har haft en indtægt over en vis grænse, når denne indtægt hidrører enten fra personligt arbejde for fremmede eller fra arbejde i familieoverhovedets bedrift — dog kun såfremt barnet ved skatteårets begyndelse er fyldt 15 år — eller fra formue- eller indtægtsnydelse, når denne indtægt ikke hidrører fra formue eller indtægtsnydelse, som er tillagt barnet ved en gave-disposition fra en af forældrene.

Den minimumsindtægt, som betinger selvstændig ansættelse, er af skattekommissionen foreslået sat til 400 kr. I forslaget er beløbet foreslået sat højere, nemlig til 800 kr., 700 kr. og 600 kr. henholdsvis i hovedstadsområdet, i købstæderne m. v. og i landkommunerne. Dels må det synes rimeligt at kræve en noget højere indtægt end 400 kr. som grundlag for en selvstændig skatteansættelse, dels har man søgt at tilvejebringe en vis harmoni med børnefradragets reglerne. En af betingelserne for at opnå børnefradrag er, at barnet ikke har midler til at bekoste sit eget underhold.